

Stephenie Meyer

Chimista

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Capitolul 1

Sarcina de azi devenise un fapt obișnuit pentru femeia care acum își spunea Chris Taylor. Se trezise mult mai devreme decât i-ar fi plăcut, apoi demontase și pusese în ordine dispozitivele de siguranță pe care le folosea de obicei în timpul nopții. Era o mare bătaie de cap să le aranjezi seara, pentru ca la prima oră a dimineții să le strângi iar, dar nu merita să-și riște viața pentru un moment de delăsare.

După această corvoadă zilnică, Chris se urcase în sedanul ei banal — vechi de ani buni, dar fără vreo avarie majoră care l-ar fi făcut să iasă în evidență — și șofase ore în șir. Traversase trei granițe principale și nenumărate linii minore de pe hartă și, chiar și după ce ajunsese îndeajuns de departe, evitase să intre în orașele întâlnite în cale. Țsta era prea mic, ăla avea doar două căi de acces, celălalt părea să aibă atât de puțini vizitatori încât i-ar fi fost imposibil să nu iasă în evidență, în pofida tuturor elementelor banale din care-și alcătuisese camuflajul. Memoră câteva locuri în care ar fi putut dori să se întoarcă — un magazin cu materiale de sudură, unul cu articole militare și o piață de legume și fructe. Se apropia sezonul piersicilor și trebuia să-și facă provizii.

În sfârșit, după-amiaza târziu, ajunsese într-un loc aglomerat în care nu mai fusese niciodată. Chiar și biblioteca publică era plină de oameni.

Îi plăcea să intre în biblioteci când era posibil, era mai greu să i se ia urma.

Parcă mașina pe latura vestică a clădirii, dincolo de aria de acoperire a singurei camere de supraveghere instalate deasupra intrării. Înăuntru, toate computerele erau ocupate și în jur mișunau destui care așteptau să se elibereze vreunul, așa că-și ocupă timpul căutând ceva adecvat în secția de biografii. Constată că deja citise tot ce ar fi putut să-i fie util. Apoi găsi ultima carte a autorului ei preferat de romane de spionaj, un fost membru al Navy SEAL, și mai luă și câteva titluri de pe raft. În timp ce-și căuta un fotoliu comod în care să aștepte, avu un sentiment de vinovăție. Să furi dintr-o bibliotecă i se părea de-a dreptul rușinos. Dar avea suficiente motive să nu-și facă o legitimație de bibliotecă și exista o oarecare probabilitate să găsească în acele cărți lucruri care să-i ofere mai multă siguranță. Iar siguranța era întotdeauna mai importantă decât vinovăția.

Își dădea seama că gestul ei era 99% inutil — era improbabil să găsească ceva de utilitate concretă într-o operă de ficțiune —, dar parcursese deja cu mult timp în urmă literatura științifică disponibilă. În absența unor surse de încredere, se mulțumea cu cele mai obscure. Se panica mai mult ca de obicei când nu avea *nimic* de studiat. Și chiar găsisese o informație ce părea utilă în ultima ei captură. Începuse deja s-o includă în rutina ei.

Se așează într-un fotoliu ponosit într-un colț mai ferit de unde putea să vadă destul de bine compartimentele cu computere și se prefăcu apoi că citește cartea de deasupra teancului. După cum își împrăstiaseră obiectele personale pe birouri — unul chiar se descălțase de pantofi —, era clar că utilizatorii computerelor aveau de gând să stea acolo multă vreme. Locul cel mai bun era folosit de o adolescentă care-și adusesese un teanc de enciclopedii și dicționare, având pe chip o

expresie chinuită. Fata nu părea să fi intrat pe rețelele de socializare — chiar își nota conștiincioasă titlurile și autorii generați de motorul de căutare. În timp ce aștepta, Chris își ținea capul aplecat deasupra cărții, pe care o cuibărise în îndoitura brațului stâng. Cu lama ascunsă în mâna dreaptă, detașă cu mișcări experte senzorul magnetic lipit de cotor și îl ascunse între pernă și brațul capitonat al fotoliului. Prefăcându-se dezinteresată, trecu la următoarea carte din teanc.

Chris era pregătită, cu cărțile fără etichetele antifurt în rucsac, când adolescenta plecă să găsească altă sursă de informare. Fără să sară brusc în picioare sau să arate că ar fi grăbită, Chris se așezase pe scaun înainte ca toți ceilalți să-și dea seama măcar că își rataseră șansa.

De obicei, avea nevoie de trei minute ca să-și verifice e-mailul.

După asta, urmau alte patru ore — dacă nu conducea la întâmplare — în care să se întoarcă la locuința ei temporară. Apoi, bineînțeles, reasamblarea dispozitivelor de siguranță înainte să se poată culca, în sfârșit. Ziua de verificare a e-mailului era întotdeauna lungă.

Deși nu exista nicio legătură între viața ei prezentă și acest cont de e-mail — fără adrese de IP repetate, fără discuții despre locuri sau nume —, de îndată ce termina de citit și, dacă era necesar, de răspuns la e-mail, avea să iasă pe ușă și să părăsească în viteză orașul, îndepărtându-se cât mai repede de acea localitate. Pentru orice eventualitate.

Pentru orice eventualitate devenise mantra involuntară a lui Chris. Ducea o viață în care pregătirile erau esențiale, dar, după cum își spunea adesea, fără ele n-ar mai fi avut viață deloc.

Ar fi fost frumos să nu mai fie nevoită să riște astfel, dar banii n-aveau cum să-i ajungă la nesfârșit. De obicei, găsea câte o slujbă neînsemnată la vreun local de familie,

preferabil unul care-și ținea situația financiară scrisă de mână, dar în genul ăsta de joburi se câștigau bani la limita subzistenței — pentru hrană și chirie. Niciodată de ajuns pentru lucrurile scumpe din viața ei, cum ar fi documentele de identitate false, aparatura de laborator și diferiții compuși chimici pe care-i strângea. Așa încât avea o prezență cât mai discretă pe internet, unde reușea să-și găsească din când în când câte un client care să și plătească, și făcea tot ce-i stătea în puteri pentru ca genul ăsta de muncă să n-o aducă în atenția celor care voiau să o vadă moartă.

Ultimele două zile de e-mailuri nu dăduseră deloc roade, așa încât văzu cu încântare că avea un mesaj nou în casuță. Încântarea dură cam două zecimi de secundă, cât îi luă să proceseze adresa expeditorului.

l.carston.463@dpt11a.net

Fix așa — adresa lui reală de e-mail, care ducea direct la foștii ei angajatori. În timp ce simțea cum i se zbârlește părul de pe ceafă și adrenalina îi inundă corpul — *Fugi, fugi, fugi* părea că îi urlă în vene — o parte din ea nu reuși să-și stăpânească uimirea în fața unei asemenea aroganțe. Întotdeauna subestimase cât de incredibil de nepăsători puteau să fie.

Nu se poate să fie deja aici, își zise ea cuprinsă de panică, căutând deja cu privirea indivizi cu umerii prea lați pentru costumele închise la culoare, tunsori cazone, pe oricine s-ar fi apropiat de locul în care se afla. Se uită pe geam și-și zări mașina — părea intactă, dar, pe de altă parte, nici nu stătuse cu ochii pe ea.

Deci o găsiseră din nou. Dar nu aveau cum să știe unde va hotărî să-și verifice e-mailul. În această privință respecta cu religiozitate principiul alegerii întâmplătoare.

Chiar în acel moment, o alarmă se declanșase într-un birou cenușiu curat și ordonat sau în mai multe, posibil cu

lumini roșii intermitente. Bineînțeles că această adresă de IP era urmărită cu prioritate. Urmău să fie mobilizate echipele. Dar chiar dacă foloseau elicoptere — și exista această posibilitate —, tot mai avea câteva minute la dispoziție. Suficient cât să vadă ce dorea Carston.

Subiectul mesajului era N-ai obosit să fugi?

Nemernicul!

Deschise mesajul, care nu era lung.

Politica s-a schimbat. Avem nevoie de tine. Ar fi de ajutor niște scuze neoficiale? Putem să ne întâlnim? Nu ți-aș cere asta, dar sunt vieți la mijloc. Multe, multe vieți.

Întotdeauna îi plăcuse de Carston. Părea mai uman decât mulți dintre cei în costume negre din departament. Unii dintre ei — mai ales cei în uniforme — erau de-a dreptul înspăimântători. Dar asta era probabil o ipocrizie, ținând cont de specificul activității în care fusese angrenată.

Așadar, era de la sine înțeles că stabiliseră contactul prin intermediul lui Carston. Știa că era singură și speriată și trimiseseră un prieten vechi ca s-o facă să se simtă în largul ei. Era logic și probabil că ar fi sesizat manevra și singură, cu atât mai mult cu cât aceeași manevră fusese folosită într-unul dintre romanele pe care le furase.

Își îngădui să tragă aer în piept și să reflecteze intens o jumătate de minut. Trebuia să se concentreze pe următoarea mișcare — să iasă din biblioteca aia, din orașul și din statul ăla, cât mai repede posibil — și să hotărască dacă acea mișcare era suficientă. Mai era sigură identitatea ei actuală sau avea nevoie de o schimbare?

Totuși, ceea ce insinua oferta lui Carston nu o lăsa să se concentreze.

Și dacă...

Dacă asta chiar era o cale prin care să-i convingă s-o lase în pace? Dacă certitudinea că era vorba de o capcană se născuse din paranoia și din prea multele lecturi de romane cu spioni?

Dacă misiunea era îndeajuns de importantă, poate că-i vor da în schimb viața.

Neverosimil.

Cu toate acestea, nu avea niciun rost să pretindă că e-mailul lui Carston se rătăcise.

Răspunse așa cum credea că sperau ei să răspundă, deși abia dacă-și schițase un plan.

Obosită de multe lucruri, Carston. Unde ne-am întâlnit prima oară, peste o săptămână, la prânz. Dacă văd că ești însoțit, am dispărut, bla-bla-bla. Nu mă-ndoiesc că știi care-i mersul. Nu fi prost.

Aproape instantaneu se răsuci și se ridică să plece cu o mișcare fluidă pe care și-o perfecționase și care o făcea să pară mult mai relaxată decât era. Număra secunde în minte, estimând timpul necesar unui elicopter ca să parcurgă distanța dintre Washington DC și locul în care se afla. Desigur, puteau să alerteze forțele locale, dar nu era stilul lor.

Nu era deloc stilul lor uzual, și totuși... avea senzația nefondată, dar apăsătoare, că ei s-ar fi putut plictisi de stilul ăsta. Nu ajunseseră la rezultatele așteptate și nu prea aveau răbdare. Erau obișnuiți să obțină exact ceea ce doreau, fix când doreau. Și o voiau moartă de trei ani.

Acest e-mail semnifica în mod cert o schimbare de politică. Dacă *era* într-adevăr o capcană.

Trebuia să presupună că era. Modul ăsta de a vedea lucrurile, de a-și construi lumea, era motivul pentru care

încă mai respira. Dar o mică parte a creierului ei începuse deja să spere prosteste.

Știa că ia parte la un joc cu o miză mărunță. O singură viață. Doar viața ei.

Iar viața aceasta, pe care o conservase împotriva unor forțe coplesitoare, era doar atât și nimic mai mult: o viață. Cel mai elementar dintre lucrurile elementare. O inimă care bate și doi plămâni care se dilată și se contractă.

Era vie, da, și luptase din răspuțeri ca să rămână așa, dar în nopțile ei cele mai grele se întreba uneori pentru ce anume se lupta. Merita viața pe care o ducea toate aceste eforturi? N-ar fi fost *liniștitor* să închidă ochii și să nu-i mai deschidă niciodată? Nu era neantul mai suportabil decât teroarea neîncetată și efortul permanent?

Un singur lucru o împiedicase să răspundă *Da* și să aleagă una dintre soluțiile nedureroase care-i stăteau la dispoziție pentru a ieși din scenă, și anume un simț de competiție hiperdezvoltat. Îi folosise mult în școală, iar acum o ajuta să rămână în viață. Nu voia să-i lase să *câștige*. Nici prin cap nu-i trecea să-i lase să-și rezolve problema cu ușurință. Probabil că în final aveau să-i vină de hac, dar pentru asta trebuiau să *se străduiască*, fir-ar să fie, și să și sufere pe deasupra.

Era în mașină acum și la șase intersecții de cea mai apropiată intrare pe autostradă. Peste părul scurt își pusese o șapcă de baseball neagră, ochelarii bărbătești îi acopereau în mare parte fața și un hanorac larg îi masca silueta zveltă. Un observator neatent ar fi putut să creadă că e un adolescent.

Cei care o voiau moartă suferiseră deja puțin și, amintindu-și, se pomeni că zâmbește. Era ciudat cât de puțin o deranja acum ideea de a ucide oameni, ba chiar cât de multă satisfacție îi dădea. Devenise însetată de sânge, ceea ce era paradoxal, dacă luai în calcul toate aspectele. Petrecuse șase

ani sub tutela lor și, în tot acel timp, nu reușiseră nici pe departe s-o doboare, s-o transforme într-o persoană căreia să-i placă munca pe care o presta. Dar cei trei ani în care fugise de ei schimbaseră o mulțime de lucruri.

Știa că nu i-ar fi făcut plăcere să ucidă o persoană nevinovată. Era sigură că acel prag nu fusese trecut și nici n-avea să fie. Unii oameni din domeniul ei de activitate — fostul ei domeniu — erau realmente psihopați, dar îi plăcea să creadă că tocmai asta era motivul pentru care colegii nu erau la fel de buni ca ea. Aveau motivații greșite. Faptul că detesta ceea ce făcea îi dădea puterea de a face cel mai bine lucrurile.

Acum, să ucidă însemna să câștige. Nu tot războiul, doar câte-o bătălie mărunță, dar fiecare dintre ele rămânea o victorie. Inima altcuiva înceta să bată, iar a ei continua să pulseze. Cineva venea să-i facă de petrecanie și, în loc de o victimă, găsea un animal de pradă. Un păianjen solitar, invizibil în spatele capcanei de funigei.

În asta o transformaseră. Se întreba dacă se mândreau cât de cât cu realizarea lor sau dacă doar regretau că nu o striviseră la timp.

După ce străbătu câțiva kilometri pe autostradă, se simți mai bine. Mașina ei era un model popular, o mie de vehicule identice însoțind-o acum, iar plăcuțele de înmatriculare furate urmau să fie înlocuite de îndată ce găsea un loc ferit în care să se oprească. Nu exista nimic care s-o lege de orașul din care tocmai plecase. Trecuse de două ieșiri și o luase pe a treia. Dacă voiau să blocheze autostrada, habar n-aveau unde ar fi trebuit să o facă. Era încă ascunsă. Încă în siguranță. Deocamdată.

Bineînțeles, nici nu se punea problema să se ducă direct acasă. Drumul de întoarcere dură șase ore, ocolind pe mai multe autostrăzi și șosele obișnuite, verificând în permanență că n-o urmărea nimeni. Când ajunsese în sfârșit

la mica ei locuință închiriată — echivalentul arhitectural al unei rable — era deja pe jumătate adormită. Se gândi să-și facă o cafea, comparând în minte beneficiile aduse de cofeină cu povara unei sarcini suplimentare, și decise să se folosească de ultimele rămășițe de energie ca să termine ce avea de făcut.

Urcă târându-și picioarele cele două trepte șubrede ale verandei, evitând din reflex locul mâncat de putregai din stânga primeia, și descuie broasca dublă a ușii blindate pe care și-o instalase în prima săptămână când se stabilise acolo; pereții — doar grinzi din lemn, placaj, plăci de rigips și vinilin — nu ofereau același grad de siguranță, dar statisticile arătau că intrușii atacă prima dată ușile. Nici gratiile de la ferestre nu erau obstacole de netrecut, dar erau de ajuns ca să-l îndemne pe eventualul spărgător de locuințe să caute o țintă mai ușoară. Înainte să răsucescă mânerul, apăsă butonul soneriei. Trei apăsări în succesiune rapidă care unui observator i-ar fi părut o apăsare lungă. Pereții subțiri abia dacă reușiră să estompeze clinchetul soneriei. Intră rapid, ținându-și respirația, pentru orice eventualitate. Nu auzi niciun zgomot de pași pe cioburi de la vreun geam spart, așa că expiră și închise ușa în urma ei.

Își concepusese singură sistemul de siguranță al locuinței. Profesioniștii pe care-i studiasse la început aveau propriile lor metode. Niciunul nu avea metodele ei speciale. Nici autorii diferitelor romane pe care acum le folosea ca manuale neverosimile. Toate celelalte lucruri pe care avusese nevoie să le știe puteau fi găsite pe YouTube. Câteva piese dintr-o mașină de spălat veche, un microcontroler comandat online, o sonerie nouă și diverse alte achiziții îi fuseseră de ajuns ca să-și instaleze o capcană solidă.

Închise ușa și apăsă pe întrerupătorul cel mai apropiat ca să aprindă luminile. Era montat într-un panou comun cu

alte două întrerupătoare. Cel din mijloc era fals. Al treilea, cel mai îndepărtat de ușă, era conectat la același semnal de tensiune scăzută ca și soneria. La fel ca acea instalație și ușa, panoul era mai nou cu câteva decenii decât orice altceva din mica încăpere din față, care era o combinație de cameră de zi, sufragerie și bucătărie.

Toate arătau așa cum le lăsase: mobilier ieftin, redus la minimum, nimic masiv după care să se ascundă un adult — blaturi de bucătărie și mese goale, fără ornamente sau opere de artă. Un mediu steril. Cu pardoseala în nuanțe avocado și muștar și tavanul cu tencuială texturată, semăna puțin cu un laborator.

Poate că mirosul contribuia la impresia de laborator. Camera era atât de meticolos igienizată, încât un intrus probabil s-ar fi gândit că mirosul de substanțe pentru întreținerea piscinelor venea de la dezinfectantele de curățenie. Dar numai dacă pătrundea în casă fără să declanșeze sistemul de securitate. Dacă declanșa sistemul, n-ar mai fi avut timp să remarce prea multe detalii legate de încăpere.

Restul casei era alcătuit dintr-un dormitor mic și o baie, aranjate în linie dreaptă de la ușa principală la peretele îndepărtat, cu nimic în drum de care să se împiedice. Stinse lumina, ca să nu se mai întoarcă la întrerupător.

Cu mișcări de somnambul, intră în dormitor. Nu mai aprinse veioza, pentru că prin jaluzele pătrundea suficientă lumină de la neonul roșu al benzinăriei de peste drum. Mai întâi, luă două dintre pernele umplute cu fulgi de pe patul dublu care ocupa cea mai mare parte a spațiului și le aranjă astfel încât să semene cu un corp omenesc. Apoi îndesă în fețele de pernă pungile umplute cu sânge fals pentru costumele de Halloween. De aproape, sângele nu arăta prea veridic, dar pungile erau pentru un atacator care spărgea fereastra, dădea la o parte jaluzelele și trăgea din acel loc.

În lumina slabă de neon n-ar fi reușit să detecteze diferența. În continuare, se ocupă de cap — masca pe care o folosisese era o altă achiziție de la reducerile de după Halloween, o imitație parodică după un politician care se făcuse de râs la alegeri —, culoarea pielii era destul de realistă. O umpluse cu cârpe ca să aibă aproximativ mărimea capului ei și-i cususe o perucă brunetă. Și cel mai important, ascuns între șuvițele de nailon era un fir conductor subțire, care se strecura printre saltea și somieră. Un fir identic trecea prin pernă și străpungea capul așezat pe aceasta. Trase cearșaful și pătura de pe pat, aranjă, apoi răsuci laolaltă capetele celor două fire. Joncțiunea era foarte fragilă. Dacă atingea capul, fie și foarte ușor, sau mișca doar un pic corpul, firele se separau.

Se ridică și își verifică opera cu ochii mijiți. Nu era cea mai reușită, dar forma din pat semăna cu o persoană care dormea. Chiar dacă un intrus n-ar fi crezut că era Chris, tot trebuia să-l neutralizeze pe cel din pat înainte de a porni în căutarea ei.

Prea obosită ca să-și îmbrace pijamaua, își dădu doar blugii jos. Era suficient. Luă a patra pernă și trase de sub pat sacul de dormit; parcă erau mai mari și mai grele ca de obicei. Le târî în baia minusculă și le aruncă în cadă. Simțea că nu mai are putere pentru ritualul de seară: nu se mai spală pe față, ci doar pe dinți.

Pistolul și masca de gaze erau sub chiuvetă, ascunse sub un teanc de prosoape. Își trase masca pe cap, strânse curelele, apoi își puse palma peste filtru și inhală pe nas, ca să-i verifice etanșeitatea. Masca i se lipi de figură cum trebuia. Întotdeauna se întâmpla la fel, dar nu lăsa niciodată obișnuința sau oboseala să o facă să sară peste verificările de siguranță. Puse pistolul în savoniera montată pe perete, deasupra căzii. Nu-i plăcea să folosească pistolul — știa să tragă binișor în comparație cu un civil complet neantrenat,

dar nu ca un profesionist. Totuși, nu avea de ales. Într-o zi, inamicii ei urmau să-i descifreze sistemul și cei trimiși să o lichideze aveau să poarte și ei măști de gaze.

Sincer, era surprinsă că șmecheria ei o salvase atâta timp.

Având ascuns sub breteaua sutienului un tub filtrant sigilat, se târî în dormitor. Îngenunche în dreapta patului, lângă gura de ventilație din podea, pe care n-o folosise niciodată. Grilajul care o acoperea probabil că nu era atât de prăfuit cât ar fi trebuit, șuruburile din partea de sus erau strânse doar pe jumătate, iar cele de jos lipseau, dar era sigură că o persoană care s-ar fi uitat pe fereastră n-ar fi observat aceste detalii și nici n-ar fi înțeles ce înseamnă dacă le-ar fi văzut. Sherlock Holmes era cam singurul din cauza căruia *nu* era îngrijorată că ar fi încercat să-i ia viața.

Desfăcu cele două șuruburi și dădu capacul la o parte. Câteva lucruri ar fi fost imediat evidente pentru cel care s-ar fi uitat în interiorul guri de ventilație. Unu, capătul era etanșat, prin urmare nu mai era funcțională. Doi, găleata albă mare și cutia cu baterii probabil că n-aveau ce să caute acolo. Ridică apoi capacul găleții și imediat o întâmpină același miros chimic care infuzase camera din față, atât de familiar încât abia dacă-l remarcă.

Căută în spatele găleții și scoase mai întâi un mic dispozitiv improvizat alcătuit dintr-o bobină, brațe metalice și fire electrice subțiri, apoi un flacon din sticlă de mărimea unui deget și, în sfârșit, o mănușă de cauciuc. Așeză bobina — piesa pe care-o recuperase de la o mașină de spălat stricată — astfel încât brațele ce ieșeau din ea să fie pe jumătate cufundate în lichidul incolor din găleată. Clipi de două ori, încercând să rămână trează și vigilentă, pentru că asta era partea delicată. Își puse mănușa pe mâna dreaptă, apoi scoase tubul de sub breteaua sutienului și îl ținu pregătit în

mâna stângă. Cu dreapta, inseră cu grijă flaconul în găurile pe care le făcuse în brațele metalice. Flaconul se afla sub suprafața acidului, pudra albă din interiorul lui fiind inertă și inofensivă. Totuși, în cazul în care curentul electric care trecea prin firele fixate atât de fragil pe pat era întrerupt, pulsul ar fi declanșat închiderea brațelor metalice acționate de bobină și sticla s-ar fi spart. Pudra albă s-ar fi transformat în ceva nici inert, nici inofensiv.

În esență, era aceeași instalație pe care-o avea și-n camera din față, doar că aici conexiunea era mai simplă. Capcana aceasta era funcțională doar în timp ce dormea.

Puse la loc mănua și capacul gurii de aerisire și apoi, fără să se simtă pe deplin ușurată, se întoarse în baie. Ușa, la fel ca gura de ventilație, ar fi putut oferi un indiciu cuiva la fel de atent la detalii ca domnul Holmes — benzile de cauciuc moale aplicate pe toate marginile nu erau o dotare standard. Nu izolau complet baia de dormitor, dar aveau să-i ofere un oarecare răgaz.

Se lăsa ușor în cadă, pe sacul de dormit pufos. Îi luase ceva timp până se obișnuise să se culce cu masca pe față, dar acum nici măcar nu se mai gândea la asta în timp ce adormea recunoscătoare.

Intră în coconul din puf de gâscă și nailon, până când simți în șale conturul pătrășos al iPad-ului. Era conectat la un prelungitor care se alimenta de la cablajul din camera din față. Dacă în acel circuit puterea electrică ar fi fluctuat, iPad-ul ar fi vibrat. Știa din experiență că era de ajuns s-o trezească, chiar și așa obosită cum era. Mai știa că putea să desigileze tubul — rămas în mâna ei stângă, strâns la piept ca un ursuleț de pluș — și să-l atașeze la masca de gaze în mai puțin de trei secunde, în ciuda faptului că ar fi fost pe jumătate trează, pe întuneric și ținându-și respirația. Se antrenase de foarte multe ori, apoi își dovedise îndemânarea

în cele trei situații de urgență care nu fuseseră antrenamente. Supraviețuise. Organismul ei funcționa.

Epuizată cum era, trebuia să-și lase mintea să treacă în revistă părțile rele ale zilei înainte de a-i îngădui să rămână inconștientă. Era groaznic — ca o durere-fantomă a unui membru amputat, care, fără vreo legătură cu corpul ei, era totuși prezentă — să știe că o găsiseră din nou. Nici răspunsul pe care-l dăduse la e-mail n-o mulțumea. Planul îi venise în minte prea impulsiv ca să fie sigură de el. Și îi impunea să acționeze mai rapid decât i-ar fi plăcut.

Știa teoria — uneori, dacă alergi direct spre tipul care ține în mână pistolul, poți să-l iei prin surprindere. Fuga era întotdeauna mișcarea ei preferată, dar de data asta nu vedea o cale de ieșire. Poate mâine, după ce creierul ei oboșit își va fi revenit.

Înconjurată de rețeaua ei de protecție, adormi.

Capitolul 2

În timp ce aștepta să apară Carston, se gândi la dățile în care departamentul încercase s-o ucidă.

Barnaby — doctorul Joseph Barnaby, mentorul ei, ultimul prieten pe care-l avusese — o pregătise pentru prima tentativă. Dar cu toată prudența lui, cu toată planificarea și paranoia adânc înrădăcinată, numai norocul chior, sub forma unei cești de cafea în plus, îi salvase viața.

Începuse să aibă probleme cu somnul. Se împlineau șase ani de când lucra cu Barnaby și, cam pe la jumătatea acestei perioade, el îi spusese ce bănuia. La început, n-a vrut să creadă că ar fi putut să aibă dreptate. Doar își făceau treaba conform ordinelor primite, și o făceau bine. *Nu te poți gândi la asta ca la o situație pe termen lung*, insistase el, deși lucra în aceeași divizie de șaptesprezece ani. *Oamenii ca noi, care trebuie să știm lucruri pe care nimeni nu vrea să le știm, în cele din urmă devin incomozi. Nu trebuie să faci nimic greșit. Poți să fii un om cât se poate de loial. Ei sunt cei în care nu poți avea încredere.*

Așa îi rezumase ce însemna să lucrezi pentru „băieții buni“.

Suspiciunile lui au devenit mai conturate, apoi s-au transformat în planificare, iar după aceea în pregătiri fizice.